

– Nézd, milyen messzire tudom hajítani ezt a nehéz súlyzót.

A súlyzó röpül, földet ér, gurul egy kicsit, s megáll.

– Te nem tudnád ilyen messzire dobni, még közelre se – dicsekszik tovább a legényke.

A vézna kislány ott terem a súlyzónál, fölkapja, s kis izmos karjával már tovább hajítja. Sokkal messzebbre tudta hajítani, mint a fiú.

A fiú arca elkomorul, méltóságos léptekkel az eldobott súlyzóhoz lépeget, lassan fölemeli, majd ezt mondja:

– Be kell vinnem a súlyzót. Nem szabad az utcán játszani veled.

Fogja, és hátra se nézve megy be a házba.

Milyen gyakran látunk ilyesmit a felnőttek között is. Azzal, aki erősebb vagy ügyesebb, mint mi vagyunk, nem szabad az utcán játszsanunk.

•

Hallottuk, amikor egy ütött-kopott öreg koldusasszonynak azt mondta az utcán egy ismerőse:

– Milyen jó színben van. Nagyszerű színben van.

Mi – őszintén szólva – nem vettük ezt észre. Az élet viszonylagos ...

-i.

1934. július 7., szombat, 7. old.

Élőképek

Záróvizsga előtt való napon láttuk a Duna-parti sétaúton, amint egy kis elemis leányka valóságosan kurta-cifra ruhácskájában megállt az úton, mélyen hajbókolt, két kezét összekulcsolta, s hangosan felmondta a vizsga-versét az előtte ülő közönségnek. A kislánynak határozottan sikere volt az utcán. Még meg is tapsolták. Remélhetőleg a vizsgán se volt semmi baj.

•

A rendőr áll őrhelyén s észrevesszük, hogy egyik tenyerét minduntalan az arcához nyomja. Szemét behunyja, nagyon fájdalmas arcot vág.

– Mi baja lehet – gondoljuk –, talán valami gyász vagy szomorúság érte.

Odamegyünk hozzá és érdeklődünk.

– Nagyon fáj a fogam – mondja –, már régóta odvas.

– Hát miért nem húztatja ki? – kérdezzük.

– Nem lehet. Szolgálatban vagyok. Majd csak négy óra múlva. Addig kibírom.

– Milyen különös – gondoljuk –, a rendőrt még mindig gyerekszemmel nézi az ember, hatalmasnak, sérthetetlennek érzi, mint az apát vagy valami felsőbb hatalmat, s íme, hogy szenved szegény. Ő is ember. Csodálkozunk azon, hogy a rendőr is ember. Inkább azon kellene csodálkoznunk, hogy mi még mindig gyermekek vagyunk.

•

A boltokat már bezárták, este hat óra elmúlt. Egyik lehúzott boltredőny előtt fiatalember áll és kezében festékpálcával, jókora kerek órát fest rá a recés redőnyre. Az órán pontosan fel van tüntetve mind a tizenkét óra, s a kis- meg a nagymutató is. Csupán egy bibéje van, az, hogy nem jár, csak oda van pingálva. Most a „festőművész” s a bolt tulajdonosa megállnak a frissen festett órákép előtt, s előbb fél méter, majd egy méter, majd több méter távolságból hosszan műértően nézik-vizsgálják. Egy újonnan fölfedezett Rembrandt-képet nem vizsgálnak olyan hosszan a műértők, mint ezek ketten ezt az „élethű” kerek órát. Roppantul meg vannak vele elégedve. Hiába, a művészet nagy örömforrás még akkor is, ha csak egy redőnyre festett óráképet ábrázol.

•

Fehér ruhás, szürke fátyolos, csinos dajka nap nap után, délelőtt, délután sétálni visz egy gondjaira bízott, öt-hatesztendős kisleányt. A dajkának nincs egyéb dolga, mint vigyázni a kisleányra. Ez azonban – úgy látszik – nem könnyű feladat lehet számára, mert a gyermeket nem kezénél fogja, hanem egy szabályos kötőfék van a kisleány hátára vetve gyeplővel, s a dajka a gyeplő két szárát ruhája övéhez csatolja. Nem játék ez, hanem komoly és túlzott vigyázatosság. Szegény gyermek. Vajon fog-e ez valaha az életben kötőfék nélkül járni tudni? Vagy talán az is lehet, hogy egyszer elszakítja majd a kötőféket, és túlságos szabadjára kerül. Ki tudja? Az emberi lélek kiszámíthatatlan.

1934. július 11., szerda, 9. old.